

Prilega Novin.

MARIJIN LIST

XXVI.

8. junija

1930.

Tisk Prekmurske Tiskarne. Za tiskarno odgovoren HAHN IZIDOR v M. Soboti

MARIJIN LIST

NEVTEPENO POPRIJETA DEVICA Marija. — Pobožen mesečen list.

Vrežlje ga z dovoljenjem cerkvene oblasti: Klek l Jožef, vp. pleb. v Črensovcih, Slovenska Krajina. Izhaja vsaki mesec 8. na spomin petdesetletnice razglasenja verske istine od Marijinoga nevtepenoga poprijetja leta 1904. dec. 8., gda je te list, kak prvi pobožen slovenski list Slovencom Slovenske Krajine do rok dani.

Cena na leto: doma na skupni naslov 10 Din., na posameznoga 15 Din., v vse države Evrope 25 Din., v Ameriko i v Canado z Novinami i kalendarom „Srca Jezušovoga“ vred štiri dolare. Za to naročino objavi M. List tudi vse dopise i izvrši vse naročitve Amerikancov i Kanadancov brezplačno.

Naročniki se deležni sada več jezerih sv. meš i dobijo k listi vsi brezplačno kalendar Srca Jezušovoga i knjižico „Priprava za srečno smrt“. M. List z kalendarom Srca Jezušovoga je priloga Novin.

Naročniki, ki majo doma na skupni naslov M. List, to je ki plačajo samo 10 Din. naročnine za njega, plačajo 2 Din. poštnine, kda dobijo do rok kalendar Srca Jezušovoga.

V vredništvu M. Lista v Črensovcih se dobijo kupiti: 1. Življenje sv. Martina pšpeka za 1 Din 75 par; 2. Življenje sv. Jezušekove Trezike po 5 Din; 3. Molitvena knjiga „Hodi k oltarskomi Svestvi“ v celo platno vezana z rdečov obrezov 12 Din, z zlatov obrezov 20 Din; 4. skrivnosti sv. rožnega venca po 2 Din 50 par 15 falatov i 5. knjižica: „Priprava za srečno smrt“ 2.50 Din.

Dari.

I.

Na „Dom sv. Franciška“ so darivali v Din. sledeči: Na gostivanji pri Lonec Kači v Žižkih nabralo Kralj Jožef 30, Čurič Roza i Cigan Verona nabrale v Črensovcih 103 belic=67, Graj Gusti iz G. Bistrice nabralo na gostivanji pri Kohek Mariji na G. Bistrici 40, N. iz Srednje Bistrice 50, Cigan Treza D. Bistrica 10, Matjašec Ivan nabralo pod Lipov 180.50, pok. Matjašec Marko Lipa 30, Matjašec Števan i Jelena Lipa 70, Raj Martin Konjšček 20, N. D. Bistrica 10, Virag Jelena i Markoja Kata nabrale v Odrancih 100.25, Cipot Magda Berkovci 5, N. Odranci 10, Žižek Mihael nabralo v Ižekovcih 133.50, Antolin Števan Odranci 25, Žižek Kata i Plej Kata nabrale na senji v Črensovcih 268.50, Dorenčec Treza Trnje 20, Cigan Ivan Črensovci 20, Kelenc Števan V. Polana 20, Ivko Jožefa žena G. Bistrica 10, pokojni Godina Marko, Fratar Bara i Nerad Orša D. Bistrica 30, Forjan Andraš širiteo M. Lista nabralo v Lipovcih pri naročnikaj 30, Balažič Marija D. Bistrica 14, pok. Tomec Jurij na dve večnivi meši z interešom vred 4100, Godina Marija D. Bistrica 100, Tompa Treza Črensovci 20, Žerdin Števan Žižki prvi deo kamna iz Kanade 300, Edšidt Jožef Gederovci 100, Gumilar Aleksander Vidonci 20, na gostivanji pri Vrečič Janoši i Sukič Regini v Vidoncih nabrala družban i Gumilar Emilija 35, v Vidoncih nabrala Gumilar Aleksander i žena Emilija 100, Gomboc Franc D. Slaveči 10, Kreslin Aga G. Bistrica 20, Sobočan Marija Trnje 200, Čurič Treza i sestra Jerneja Kranjec nabrale v Medjimurji i na Hrvatskom 1257, Plej Maričika i Čurič Veronika nabrale v Črensovcih 208.50, Plej Jožef Črensovci črep=650, Cigan Marija Sr. Bistrica 100, Matajič Števan nabralo na Hotizi 34, Krampač Kata nabrala na Hotizi 150, N. Amerika 56, Červek Veronika Beltinci 11, Dekle romarce od sv. Jožefa pri Celji 30.50, N. Odranci 10, Ivko Ana Sr. Bistrica 12.50, Žižek

Martin i Horvat S. Ignac ml. nabrala na Gornjoj Bistrici 430, Jakšič Ivan i Horvat Števan nabrala na G. Bistrici 138.50, Kolarič Ivan Lutverci 112, Marija Škerbinc Maribor mesečna rata na črep 27, S. Kolenko iz inostranstva eden kamen=650, Spilak Matjaš 100 Din.
Bog povrni vsem obilno! ODBOR.

II.

Na podporo Marijinoga Lista so darovali v Din.: Iz Turnišča: Törnär Ivan 5, Horvat Franc 2, Lacko Anton 2, Lacko Julia 1, Kontler Julij 10, Zadravec Števan 2, Raščan Jožef 10, Matjašec Jožef 10, Horvat Števan 2, Vojkovič Franc 5, Törnär Franc 2, Skledar Števan 10, Lebar Števan 2, Bojnec Magda 2. Marija vam povrni za sirote, štere za te dare brezplačno dobijo M. List!

Pošta vredništva i uprave.

P. č. g. V. Š. Zagreb. Tista reč bi se mogla od vaših popisati za Novine, kak se je zdaj sledkar za M. List. Širitelom. Pol leta je za nami z tem snopičom. Prosimo vas, da opomenete naročnike, ka plačajo naročnino zato, ka stroškov je preveč dosta. Bliža se delo za kalendar i dela se že novi snopič „Priprava za srečno smrt“, ka nas bo pali koštalo prek tresetjezero dinarov. Prosimo lepo! Flegar Marija, Beograd, Mutafova 57. Prosimo odgovora, da li je to novi naslov? Starišje, ka povete na to? Dosta naših delavcov nas prosi naše liste v Nemčijo i Francijo pa mi njim je za stalno ne moremo pošilati. Par številka njim pošlemo, a več naprej njim ne moremo. Zakaj? Zato, ka nemamo peněz. **Na porgo ne vzeme gor listov pošta i na porgo se tudi ne štampajo. Vse moremo proti plačuvati.** Zato vas prav lepo prosimo, če ščete, ka bi se vašim pošilali naši listi, plačajte mesto njih, ka nedo brez duševne hrane. Mi bi drage vole brezplačno pošilali, kak delamo vse za boži lon, ali nega obćem. Cena na mesec: **Novine 6 Din. 50 par, M. List 2 Din. 50 par.**

Kotrige agrarne zadruga, molite!

Agrarna zadruga edna najvećkih prijatelov našega siromaškoga človeka, posebno agrarnoga interesenta, ma preveč dosta sovražnikov, šteri na vse mogoče načine delajo proti njej i jo ščejo vničiti, ka ne bi meo mali človek zagovornika. Hvala Pomoćnici kršćenikov, dobroj materi Mariji, dozđaj smo povsod zmagali. Tožili so nas na srezko načelstvo, na sodnijo celo trikrat, na bansko upravo, na ministersterstvo, pisali so proti njej, jo žalili, naše ljudi so vezali i zapirali v Medjimurji itd. Pa vse to je prestala zadruga i z najvećšoj zahvalnostjov gledada nazaj na te borbe, **ar je povsod zmagala.** Marija, mati naših sirot njej je pomagala. Ka bode nam i naprej na pomoć v borba, štere šče trpijo, prosite dragi naročniki, prosite Marijine pomoći ka nas ne zapusti, nego kak dozđaj tak i naprej nas zagovori proti vsakomi sovražniki i nam da priti do poštene cene, ki jo zmorejo naši siromaki za zemlo, prosite jo. Prosite jo pomoći, ka te mogli prehraniti svojo dećico z njenov pomoćjov, ki je nekđaj tudi

z največšev težavov prehranila svojega božega Sineka. Priporočamo posebno, ka bi jo meseca juna kak „Ljubo Gospo Presvetoga Srca“ prosili za pomoč i srečno rešitev agrarnoga zakona i celoga agrarnoga pitanja. Naj bo velika njena zmaga po velikoj pomoči, štero vam bo poklonila! Kda se to pitanje vse reši, bomo napravili veliko zahvalno procesijo njej i njeno mi božemi Sineki na čast, to že naprej obečamo i obečajte to tudi vi našoj dragoj Pomočnici krščenikov!

Tečaji duhovnih vaj za tretje četrtletje 1930.

Za duhovnike: od 23. do 27. junija,
od 30 junija do 4. julija,
od 7. do 11. julija,
od 28 julija do 1. avgusta,
od 4. do 8 avgusta,
od 18. do 27. avgusta (osemdnevne),
od 31. avgusta do 4. septembra,
od 14. do 20. septembra (petdnevne),
od 22. do 26. septembra.

Za inteligente: od 14. do 18. avgusta.

Za može: od 7. do 11. junija.

Za abituriente: dva tečaja sredi julija, točen rok se bo še objavo.

Vsaki tečaj se začne večer prvoga in konča zjutraj drugoga zgoraj imenüvanih dni. Vdeleženci naj bodo v „Domi“ do 6. vüre večer prvoga dneva. Za vdeležbo naj se pravočasno prigrasijo. Če bi što zmed prigrasjenih ne mogo eo priti, se more pravočasno odglasiti, da napravi mesto drugomi.

Oskrbnina znaša za ves čas 120 Din. Pišite na naslov: **Vodstvo „Doma duhovnih vaj“, Ljubljana, Zrinskega 9.**

VSEBINA :

Mamika, če bi jaz srce bio.	Stran 1	Mater junakov.	„ 11
Lübezen Ježušovoga Srca.	„ 2	Življenjepis Chambon Marije	„ 11
Blaženi Ivan Bosco.	„ 3	Marte, laične sestre reda	„ 11
Misijonski glasi.	„ 6	Marijinoga obiskavanja	„ 11
Mešna zveza M. P.	„ 8	Od „Doma sv. Franciška“	„ 12
Risali.	„ 9	Bodi popolen.	„ 13
Najsvetejše Ime Ježušovo.	„ 10	Cerkveni glasi	„ 14

DEVICA MARIJA ČUVAJ ME!

Mamika, če bi jaz srce bio!

Mamika, če bi jaz srce bio, jaz bi tvoje srce šteo biti! Povem ti tudi zakaj? Jaz bi tvoje srce šteo zato biti, ar je tvoje srce najbolje ljubilo Jezušovo Srce. Tvoje materno srce je ljubilo Jezušovo Srce nesamo kak sinovino srce, nego kak bože Srce. Tvoje srce je bilo deviško srce. Lelija i to ta najlepša je cvela v tvojem srci. Čista si bila kak nledno stvorjenje čisto niti ne more biti. Sunčeni traki neso tak čisti kak je bilo tvoje srce. Rosa, ki z nebe kaplje, ne je tak oprana kak je lepo bilo tvoje srce. Sneg, ki nevtepeno kaplje na zmržnjeno zemljo, neje tak beli kak je bilo tvoje srce. Vseh rož diš neje tak prijeten, kak prijetno so dišale vse jakosti tvojega srca. Neba nikdar tak ne zažari pri zahodi sunca kak je žarelo tvbje srce v lübezni do Jezüša. Ni eden ogenj neje tek močen kak je ogenj lübavi tvojega srca. Mamika, vidiš, zato bi jaz rad meo tvoje srce. Če bi tvoje srce meo, te bi vredno mogo lübiti Jezušovo presveto Srce. A zdaj pa ubogi grešnik, vse ka njemi dam, je samo nepopolnost, je puno z falingami i grešnimi nagnenji. Slab stanem i še slabejši ležem. Objočem spadaj i znova spadnem. Oblübitim i tak hitro oblübo prelomim. Zaskuzim se nad krivicov i se mi šče ne posušijo skuze nad grehom, že mi počü smeh nad kakšov nedovoljenov rečjov, ki jo Jezuš tak sovraži, nad grehom. Viš, sladka mamika, tak sem jaz slab i nepopolen. Zato pa, zato pa bi rad bio srce i to samo tvoje srce, ka bi mogo biti brez greha, brez falinge, brez nepopolnosti, ka bi mogo Jezušovo Srce lübiti sveto, nedužno, popolno, brezgrešno, vredno kak si zaslüži. Zato pa mi le daj, le daj mamika, svoje srce, ka se ščista v nje spremenim, ka nede drügo na meni i v meni kak jedino tvoje srce, toga lübezen do Jezüšovoga presvetoga Srca! Mamika Jezüšova i moja, daj mi svoje srce, da bom mogo ž njim lübiti Jezušovo Srce!

Srce svoje sem položo
V najsvetejšo hišo božo:
Sem položo v srce Deve,
Ki rodila bože Dete . . .
Vredno bom zdaj Srce bože
Lübo stalno . . . lübo vroče.

Lübezen Jezušovoga Srca.

Jezuš je pravo Nikodemi, kak nam naznanja Sveti Düh Bog po svetom Janoši apoštoli: „Bog je svet tak lübo, da je dao svojega edinorojenoga Sina, da bi se nišče, što v njega verje, ne pogübo, nego meo večno življenje“. (Jan. III. 16). A Jezuš, ki to pravi, je z Očom eden: „Da bodo vsa edno, kak ti Oča v meni i jaz v tebi“ (Jan, 17. - 21). Pa vse ka Oča ma je tüdi njegovo: „Vsa ka Oča ma, je moje“. (Jan. 16. 15.) Oboje so njegove večne reči.

Tista lübezen zato, štera je Očo nagnola ka nam je poslao jedino-rojenoga Sina na svet, ravno ista lübezen je nagnola Sina, ka je z dobre vole prišo na njega. Tista lübezen, tista večna, boža lübezen, ki je napunila Očo, ka nam je poslao Zveličitela, ta ista lübezen je napunila Sinovino Srce, ka se je darüvalo za nas. Jezušovoga Srca lübezen je boža lübezen, to je brez konca i kraja i je večna, ravno takša kak je Bog sam. Ta lübezen išče zveličanje naših düš. Srce Jezušovo nema drüge naloge na zemlji, kak nas zveličati, kak nas rešiti. Zato je to Srce na sebe vzelo vse ka je teškoga i je pozabilo vse, ka je sladkoga. Bogastvo, angelsko družbo, svojega nebeskoga Očo, neskončne kinče i tolažbe večnih nebes, to vse püsti na strani, to vse pozabi i si vzeme mrtelno telo i v njem trpeče, krvaveče srce za deo. Mesto bogate nebeske palače ga čaka mrzla bethlehemska štalica; mesto čistih angelov, ki so ga v nebi obdajali, ga sprejmejo trdokorni grešniki; mesto kralüvanja z Očom i sv. Dühom začne stradati na zemlji i prenašati zaničavanje; mesto lepote nebeske more dati same nevole človečanstva na sveti; mesto blaženosti nebes ga čaka samo trpljenje; mesto trona nebeskoga dobi križ; mesto večnoga nebeskoga žitka pride smrt; mesto Očinskih naročij ga dobi grob. O kak neskončna razlika! Pa vse to samo zato i jedino zato, da bi rešilo tebe njegovoga Srce! Samo za to, jedino za to! Vse ka ma, vse darüje nam grešnikom! Vse, ka dobroga je zapüsto v nebi, je zato zapüsto, da bi to dobili mi grešniki! Vse, ka teškoga more prestati, prestane zato, ka nam toga ne bi trbelo vu večnosti prenašati! Vse, ka more njegovo neskončne ljubavi puno srce dati, da samo za nas do zadnje kaple krvi, da nas reši. Jedin! kinč, ki ga ma na zemlji, svojo sladko mamiko nam da, kda mira na križi! Zadnje njegove reči gučijo od odpüščanja naših grehov! Odpüščanje ide iz njegovoga srca i se razlega po grešnoj zemlji, kda jo zapüšča! Zakaj? Zato, drage düše, naj mi ne bi pozabili na lübezen njegovoga odpüščajočega Srca, naj bi tüdi mi odpüstili! Da, odpüstili! To terja ljubav Jezušovoga Srca! Odpüstiti i ne se srditi, ne na Boga, ne na bližnjega, ne na sebe! Pa se je mogoče tüdi na Boga srditi? Kda mrmram proti križi, se svajtjem z Bogom i začinjam srde! Najvekši srd je pa smrten greh! Pognimo ga z srca! Ne srdimo se na Jezušovo Srce, ljubimo je, o ljubimo je. Pa na bližnjega se tüdi ne srdimo! Ne srdimo se na tistoga, ki nas na dobro vči, ki nam dobro žele. Ne mislim zdaj na sovražnike, na štere se tüdi ne smemo srditi. A pri teh je vendar dovoljeno, da se jih ogibljenjo. Na dobrotnike düš mislimo. Pri teh, pri dobrotnikaj naših düš to neje dovoljeno! Tü naj neha srd i zato radi sprejmimo vsikdar spovednika i govornika, ki nas karata i vodita na pravo pot. Pa ne srdimo se tüdi na sebe! Pa ka praviš ali ka pišeš ti, pisec, pa se more človek na sebe srditi!? More se i srdi se vseli, kda ne vošči svojoj düši tisto,

ka je najdragše i najpotrebnejše, kda ne vošči svojoj lačnoj duši hrane i svojoj žednoj duši pijače, kda ne vošči svojoj oslabljenoj duši podpore i moči, to je kda ne vošči njoj svetoga prečišćavanja. Dušice, ljubimo Srce Jezušovo i zato ne srdimo se ne na sebe ne na bližnjega i ne na dobroga Boga! Grehu dajmo slovo, bogajmo popolnoma tiste, ki nas na dobro včijo i voščimo si močno hrano duševno, sveto obhajilo kem večkrat! To je lübezen, ki smo jo dužni dati Srci Jezušovomi za lübezen, ka nas je rešila večnoga pogübljenja.

Blaženi Bosco Ivan.

Prvih greh.

Vidli smo že kak je don Boskova mati lepo v strahi božem vzgajala svojo deco. A tüdi takša vzgoja se lahko pokvari z nespametnim ravnanjom z decov.

Pri vzgoji je poleg vere potrebna tüdi ljübezen do deteta in zdrav razum ki to ljübezen vodi. Don Boskova mati Margeta je to dobro znala i po tom se je tüdi vsikdar ravnala. V tom življenjepisi mo meli priliko se osvedočiti od toga vnogokrat.

Že sledeči dogodek nam to potrdi.

Mali Vanek je bio štiri leta star. Bio je vroči letni den. Z bratom Joškom sta se nindri igrala. Postanola sta oba jako žedna. Napotila sta se proti domi. Že ozdaleč sta kričala materi :

„Mama, vodo ! Mama, vodo !“

Margeta je prinesla i vodo dala je piti najprle starešemi Joški. Vaneki se to ne povidlo, pogledno je malo venkraj, püsto malo doli nos i se obrno vkraj.

Margeta je vse to dobro opazila. Napojila je Joška nato pa vodo odnesla, ne da bi kaj pravla. Vanek je stao tak malo zamišlen nato se pa obrne za materjov i zazove boječe :

„Mama !“

„No kaj pa je ?“

„Dajte tüdi meni piti !“

„Mislila sam ka si ne žeden.“

„Mama, odpüstite mi !“

„Vidiš, tak je prav,“ vzela je vodo i ga je smejoči se napojila.

To je bio znan Vanekov prvih greh, či ga smemo tak zvati.

Šiba.

Šibo ali „brezovo olje“ kak njoj pravijo v ništernom kraji, je večkrat dobro i tüdi potrebno zdravilo za deco. Tüdi v Margetinoj hiši je mela šiba svoje mesto. A Margeta jo je znala nücati po pameti.

Mali Vanek je bio kak živo srebro. Tüdi edno samo minoto je ne mogó biti pri meri. Vse je prevrtao, vse premetao i razvlačo.

Mati Margeta ga pozove :

„Vanek, vidiš tam šibo !“

„Vidim jo vidim“ njoj je boječe odgovoro mali i stopo par stopajov nazaj.

„Idi i jo prinesi sem!“

„Ka te pa z njov?“

„Samo jo ti prinesi, boš že vido!“

Vanek je prineseo šibo i jo dao materi rekoč:

„Aha, vi bi me radi bili...“

„Moram te či si pa tak razbijasti!“

„Mama, dobro je, pa ne bom več! Vrli bom i se je nasmejao materi tak ka je tūdi njoj vūjšeo smej.

Bl. Ivan Bosko je bio v osmom leti. Mati Margeta je odišla ednoga dneva na senje. Tūdi drūgi so bili vsi nindri vōni. Vanek je bio sam v hiši. Na omari je bilo vse puno razni reči. Vanek je šteo zdaj vse to malo prešnofati. K omari dene stolec, stopj na njega i se stigavle na omar. Pa joj nesreča! Na kraji je bio v glaži oli, ki se njemi prevrže i razlije po srteli Brisao je i brisao, pa vse zopston. Srteo je bio ves masten. Ka naj napravi?

Ide k pasiki, poišče lepo šibo i jo vreže. Lepo jo oklesti, okroži, ocifra i ide z njov materi proti. Kda se srečata jo nagovori:

„No mama, kak ste opravili; ste trūdni?“

„Vse je vredi Vanek, vse! Ka pa ti si dober, vrli?“

„Oj, mama, poglednite“ i njoj pokaže šibo.

„Aj, aj, gvūšno si nikaj prikacao?“

„Sem, sem, mama. Dnes zaistino zaslužim, ka me narežete.“

„Kaj si pa napravo?“

„Po nesreči sam razlejšao olje i potro kanto.“ Povedao je vse kak je bilo.

„Znam ka sam zavolo toga zaslužo šibo i zato sam jo sam vrezao, ka je vam nedē trbelo iskati. To jo mate i kaštigajte me!“

Margeta je vzela šibo. Poglednola je šibo nato pa razbijastoga Vaneka i njemi pravla:

„Jako mi je žao, ka si mi pa to napravo, liki zavolo toga ka si sam priznao, ka si zaslužo kaštigo i mi sam prineseo šibo, ti odpūstim. Zapomni si pa za celo življenje ete navuk: Prle kak kaj včiniš, dobro premisli ka vse bi se moglo zavolo tvojega dela zgoditi.“

Tak je delala Margeta vsikdar. Kda so njoj deca priznala ka so zaslužila kaštigo, te je ne kaštigala s šibov liki dala njim je lepe zlate navuke. Deca so tak vidla, ka jih mati lūbi i hoče samo njūvo dobro i zato so tej navuki spadnoli vsikdar v rodovitno zemlo i rodili bogati sad.

Margeta je pa po tisti navukaj, štere je davala deci, tūdi sama živela. Vsaški navuk je podprla z dobrim zgledom. Znala je ka: „reči zovejo, zgledi pa vlečejo.“

Mali apoštol.

Mati Margeta je rano včilā svojo deco delati. Vanek je bio komaj štiri leta star i ona njemi je dalā že vsaški den kakše lahko i malo delo. Komaj te, gde je to včino, je smeo iti igrat se z drūgimi.

Vanek je pa od igranja večkrat prijoko domo. Mati ga je karala:

„Vidiš, že si pa nikaj dobo. Zakaj ideš k tem dečkam! Ne vidiš, ka so lagoji?“

„Vej pa ravno zato idem med nje ar so lagoji. Gda sam jaz med njimi, te so ne tak božni i ne vūpajo kaj takšega gučati.“

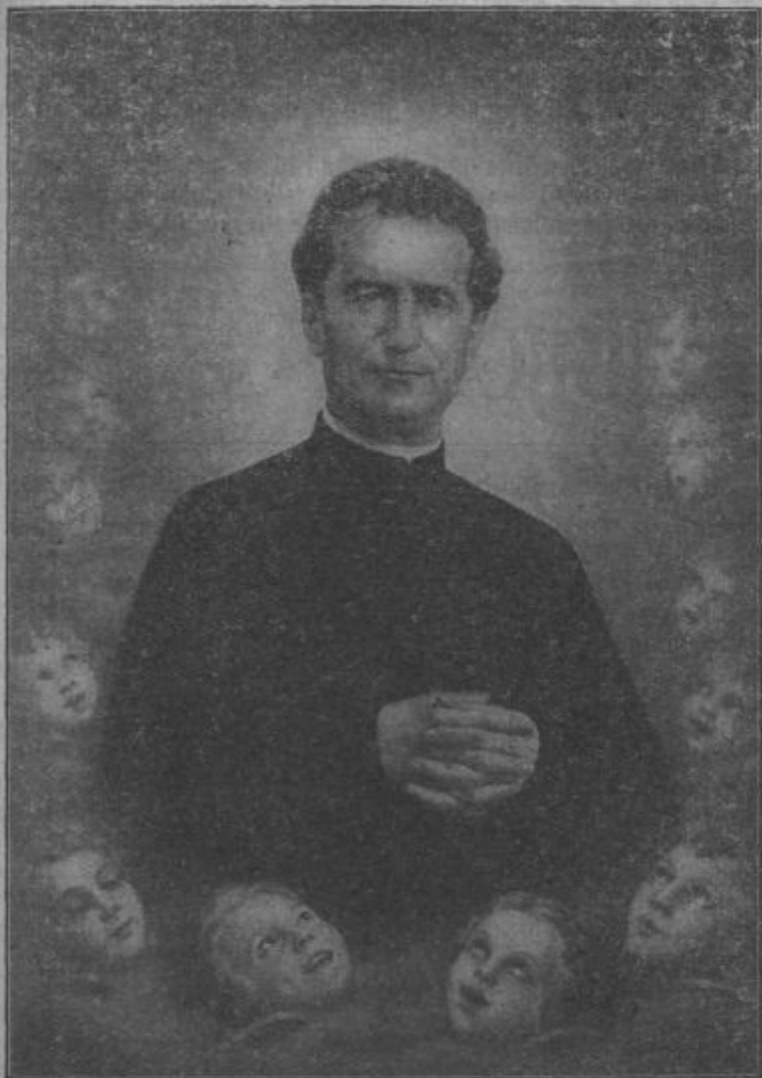
„Včasih te pa vseedno narežejo.“

„To je samo po nesreči.“

„Dobro je, dobro! Ti mi nedi več med nje!“

„Mama! . . .“

„Si me razmo?“

Blaženi Don Bosko Ivan, reši mladino Slovenske Krajine.

„Nedem več če je vaša volja tak; da pa znate gda sam jaz med njimi, te delajo tak kak jaz ščem. Ne bijejo se, ne kunejo . . .“

Tak je gučao a v istini tudi tak delao, kumaj pet letni Vanek. I ka njemi je znala odgovoriti na to dobra mati? Dovolila njemi je ka je šo.

Kak duhovnik je pisao blaženi: „Že gda sam bio star pet let, sam zbirao dečake i je včio katekizem. To je bilo moje največše veselje i mislo sam, ka je to moja edina dužnost na sveti.“

Matere so bile srečne, kda so vidle svojo deco okoli Vaneka. Znale so, ka od njega nedo čüla nikaj božnoga.

I kak lepo je znoo gučati mali Vanek. Z odpretimi vüsti so ga poslušala deca i vnogokrat so ga prišli poslušat tüdi stari, ki so si zgučavali: „Ka de s toga deteta.“

Vanek je pripovedavao od Boga, od šteroga njemi je telkokrat gučala dobra mati. Znoo je tüdi puno lepi pripovedk, štere je čüo od mamce i od matere.

Dober Bog je tak pripravlao Vaneka že v ranoj mladosti na ono velko delo, štero je zvršo kesnej i štero je telkoj mladini pokazalo pravo pot, njemi samomi pa splelo prelepi venec nebeske slave.

Pismo misijonara g. Št. Podržaja iz Družbe Jezušove.

Iz mrzličavih terajskih goščav so se popasčili z ženami pa z decov nad 2000 metrov visiko sirmaški Terajci, ki jim je bila malenkost hoditi po deset i več vör daleč, da vidijo Jezušeka v jaslicaj; za njimi so si sposeli okoli ognja veseli, živi Sikimci iz vsej vesnic daleč okoli ta do nepalske ino bhutanske meje, ki so tüdi ne šteli zaostati pa so se zato v velkom številu zbrali to lepo božično noč okoli svoje farne cerkve i na slednje so v kupaj okoli postaplali domačini iz Kurseonga, celo nekaj bolj-ših lüdi je bilo opaziti med njimi. Nekše sveto, blaženo čüstvo me je prevzelo, pri pogledi na to mešanico belih pa čarnih, erjavih pa žutih, okroglih pa podugovatih obrazov, ki so je deloma samo na pol obsevali veseli plameni božičnoga ognja i prav nikaj se ne bi čüdüvao, či bi se tisto megnenje ponovila čüda prve božične noči i bi zasijalo v nebeskoj svetlosti himalajsko nebo ino bi angeli nanovo oznanili: Gloria in excelsis Deo . . . Pa nebo je ostalo temno kak prle, samo milijon zvezdic so kak džündži bliščali na njem pa z veličastnov tihotov pa s svojim indijsko-džündževnim sijom oznanjali slavo Neskončnoga . . .

Z nizkoga törma je zazvonilo. Množina se je genola, nemo i v svečanom razpoloženji se je cerkev napunila. Tüdi jaz sem se popaščo v sakristijo, sirmaški prizidek za glavnim oltarom. Tü me je čakalo novo veselje. Komaj sem vstopo, mi zašepeče na vüho misijonar, plebanoš v Kurseongi: „Vaš Konstantin je že okrščeni!“ Prvomi pogančki, šteromi sem dober tjeden prle prineseo od plemenite slovenske dobrotnice miloščino, so se teda na sam sv. večer odprla sveta nebesa. Sin sirmaške Uraonke je, iz pokolenja His, krsto ga je ravno pred polnočnicov moj čaren tovariš iz štrtoga letnika bogoslovja.

Ob zvokih staroga harmonija, edine dragocenosti, ki ki jo hrani far-na cerkvica sv. Ivana Berhmansa, smo včasi nato pristopili k oltari: ple-

banoš belgijski jezuitski misijonar, moj čaren tovariš kak dijakon, šteromi sem jaz stao ob strani kak subdijakon pa ministranta, dva erjavokožnativa Himalajeka, prav lepo oblečeniva v navadno dvorjeniško obleko z erdečov jankov i belov robačov, samo da so se njima izpod jankice, ki je segala do kolen, lepo svetile erjave noge; pa tudi te ne ednako, ar je eden meo na njih lepo novo obüteo, ki njemi jo je prineseo Jezusek komaj pred par vörami, drugi pri vsakom stopaji kazao gole podplate. Oltar je bio po okusi domačinov ves v zastavicaj i lampijončkaj; lepo število sveč je gorelo na njem. Pokleknohli smo, lüdstvo je začnolo spevati božično pesem v domačem jeziki. Nerazumlivi, meni ešče nepoznani glasi so ubrano doneli po cerkvi. Ne je bila to naša „Sveta noč, blažena noč“, pa vendar je bilo tak nezrečeno lepo to pobožno spevanje v čarobnoj božičnoj noči visiko gori ob vznožji snežnobe Himalaje.

Ešče ednoga prizora ne pozabim nigdar v življenji: sküpnoga svetoga prečiščavanja med svetov mešov. Po redi so pristopili k stoli Gospodnovomi, najprvle deca, nato moški, na zadnje ženske. Kak njim je sijala iz oči globoka vera pa deteča pobožnost. V svetom strahi so dečica — k šterim se je mogao dühovnik nagnoti daleč prek prečke, da jih je dosegno — komaj vidno odpirali svoja mala vüsteca pa se v globokom pokloni odmikali od prečke. Možje Uraonci i Terajci, ki so navajeni v divji goščaj nevstrašeno gledati smrti v obraz, so z nekšov plemenitov preprostostjov pokleküvali pred Euharističnoga Krala i potom prepüščali mesta svojim ženam. Prepričani sem, da bi se orosilo ništerno oko plemenitih slovenskih dobrotnic pri pogledi na te vrle krščenice, ki sta njim skrb za vsakdenešnji krüh pa težko delo zarezala globoke brazde v čelo i lice, kak so v najdragocenejšem nakiti, ki ga zmore njihovo siromaštvo, ka z decov na hrbtaj prejemale Zveličara, szojo jedino tolažbo. Kelko nosnih obročkov — brez njih skoro nega ženske na Himalaji — se je genolo, v kelkih svetlih ploščicaj, štere so na te obročke priitrdjene, se je te večer zabliščala bela Hoštija, kelko nosnih verižic je tü zružilo Zveličari v pozdrav. Slučaj je šteo, da je misijonar zadeo s sv. Hoštijov v takšno nosno verižico, pa se je odtrgalo nekaj falajčkov božega krüha i spadnolo na svetlo pateno, štero je podstavo dijakon. Zatrepetalo je za megnjenje lice preproste Terajke, šteroj je v vreči na hrbti komaj par mesecov staro detece razklenilo oči i je obrpvim v življenji uprlo v Jezusa, liki včasi se je vrla mati pali zbrala i pobožno sprijela Zveličara; pa Bog zna, či njoj nede vse življenje najveksi kinč lancek, šteroga se je na sveti večer dotekno Zveličar. Jaz pa sem se zatopo v globoke misli na druge verige, štere je v blaženoj noči prišeo razkovat boži Zveličar. I gda so naskori potom po službi božoj pokleküvale ženske pred maloga Jezuseka, ki smo ga v te namen položili na mejko blazino pred oltar i se s trepetajočimi vüstami dotikale hladnih Jezusekovih nogic pa so pri tom pali žvenkale njihove lepe nosne verižice pa ves ostali težki nakit, pri šterom so šepetale vsaka svojo prošnjo Zveličari, sem se v mislih popaščo ta dolí v bengalske nižine, gde prebivajo narodi, ki si tečas nadevajo okraske, da proslavijo satana, v šteroga verige povezani brez moči čakajo rešitve, svetlosti, božega blagoslova. I te sem tudi jaz milo zaproso Zveličara: „Jezusek v jaslicaj, ki te vsi ti narodi ešče ne poznajo, daj, naj njim naskori napoči takši sveti božični večer, razsvetli pa tudi moje brate i sestre tam daleč

v slovenskoj domovini, da se z molitvijov i žrtvami zavzemejo za spreobrnjenje teh narodov, ki so poverjeni nam, da njim zgradimo prve jaslice . . ."

V istoj želi se obrača tudi na Vas z vdanim pozdravom v presvetom Srci zahvalni STANKO PODERŽAJ S. J.

Afrika. Leta 1886 je bilo v Ungandi pomorjenih nad sto katoličanov domačinov, ar neso šteli darivati bolvanom. Bog je posejal krv teh mantrnikov i zraslo je ž nje že tristojezero katoličanov. Deset črnih sester je napravilo tudi državni izpit, štere je pohvalo zastopnik angleške oblasti. Domačih duhovnikov majo že 36.

Mešna zveza M. P.

Nikelko so se stavila poročila naše mešne zveze. Post nam je dao toliko dela, ka je pero moglo popolnoma počivati. Ka je tedaj z zvezov ? Hvala Bogi i našoj dobroj materi Mariji Pomočnici, začetek je jako lepi. Se vidi, ka so ljudje zarazmili to našo, ali boše Marijino vabilo za rešitev mladine. Vidiyo, ka s tem, da pristopijo k mešnoj zvezi M. P. i plačajo na te meše, bodo najbolje pomagali sebi i svojim dragim živočim ino premionočim, med tem pa tudi rešijo Martinišče.

Vnogo hiš kak i tudi vnogo posameznikov je dalo zapisati sebe i svoje drage žive i pokojne v mešno zvezo zlasti v tistih faraj v šterih smo iz predgance raztolmačili, keliko je vendar ta zveza za duše. Lübi Jezuš i Marija Pomočnica naj poplačata vsem z bogatimi miloščami na tom i na ovom sveti !

Sv. meša na Vüzem. Prva sv. meša se je darivala v Martinišči na vüzem za vse drage nabiralce, nabiralke i žive pa pokojne kotrige mešne zveze. Razširilo se je hvaležno srce duhovnikovo, ki je darivao sv. daritev za vse te naše lübe prijatele v domovini i daleč od domovine. O kak je proso Odičenoga Jezušä, ka bi po Mariji Pomočnici naj vsem podaro pravo Vüzemsko veselje i je v tom veselji tudi obdržao !

Mesec majnik i Marijina mešna zveza. Kak smo se včakali najlepšega meseca v leti — meseca maja, ki je posvečen našoj nebeskoj kralici i Materi Mariji, je dao Bog, ka je bio pun rož i pun svetoga veselja za celo našo krajino, posebno pa šče za vsako hišo, vu šteroj prebiva kakša kotriga mešne zveze M. P. V tom meseci je najmre Marija Pomočnica začnola trositi rože svoje lübezni s tem, ka je delila kotrigam mešne zveze sad svetih meš. *Na njeni svetek najmre, to je 24. maja smo redno začnoli mešivati po nakanenji kotrig, štere so se vpisale v mešno zvezo.* Od toga dneva naprej bomo v Martinišči mešivali vsako nedelo za vse naše drage prijatele.

Zakaj pa ravno te den ? Po Mariji nam je prišla miseo na mešno zvezo, Marijinomi varstvi smo jo zročili i Marija naj ma to čast, ka se v njenom meseci, na Njeni svetek pri Jezuš i z Jezušom med sv. daritvijov zdrüžijo v velkoj bratskoj lübeznosti vse kotrige te njene zveze na poti v nebesa. Ona bo štela meti tudi to čast, ka je obsiple z nebeskimi i veki-večnimi dobrotami. Si se spomnila te, o premila Mati naša, vseh src, štera so se odprla na tvoj glas ! Spomeni se ešče naprej najmenših darovnikov i je včini talnike neizmerno bogatoga aldova Jezušovoga ! Obvari našo drago mladino, podpiraj naše dobre stariše. krep i našo lübo delavstvo, ki trpi za krajcare

daleč od rojstne hiše, vodi i tolaži naše vrle Amerikance, ki med težkim delom trepečejo za domom i za svojimi dragimi! Vso to svojo deco, o Marija, skleni na svoje materinsko srce, da bodo čuli toploto Tvoje ljubeznosti!

Risali.

Cerkveno leto, štero se vrti okoli skrivnosti sv. Trojstva, vstopi na risalsko nedelo v tretji krog, to je, v svetek tretje božje osebe — v svetek svetoga Dūha. Če je teda božič svetek ljubezni Boga Oče, vūzem pa ljubezni Sina božjega, so risali svetek svetoga Dūha, ar je On na te den prišeo na apoštole v podobi ognjenih jezikov.

Hodimo v dūhi na Šionski breg, kde je Jezus s svojimi vučenicami potrošo slednjo večerjo; v tistoj samoj hži so se vkūpzbrali apoštolje z bl. Devicov Marijov i so se postili, so molili i vzdihavali za prihod svetoga Dūha. — Na deveti den „je naglo prišeo z nebes kak sūm močno prihajajočega vetra i napunivši hižo, kde so bili zbrani vučenicje. I goreči plameni jeziki so se spūstili na nje!“ (Ap. del. II. 23)

Te čūdoviti prihod tretje božje osebe sveti sveta Maticerkev na risalsko nedelo.

„Hodi sveti Dūh Bog!“ Se glasi iz dūhovniških molitev.

„Hodi sveti Dūh Bog!“ Se razleva iz pesme vernikov, iz milodonečih, zvergolečih orgol; od prijetno brnečih zvonov.

„Hodi sveti Dūh Bog!“ Te reči povdarja na risalsko nedelo celi kršćanski svet.

Blūzi dvejezero let je, kak je prišeo sveti Dūh v šūmečem vetri, v podobi ognjenih jezikov na apoštole i vendar je te vzvišeni dogodek šče dnesden novi i ljubeznivi pred nami. Ve je sveti Dūh Bog ne samo v apoštolska srca vcepo batrivnost i moč, nego nas je vse napuno z radostjov i tolažbov; vsem nam je obečao novo domovino, v šteroj ednako mesto najdejo casarje i kodišje, sirumaki i bogatci.

„Hodi oča sirot!

O razdeli svoj nam kinč.

Hodi svetlost naših src!“

„Si počitek našega trūda,

Si senca vu vročini,

Si v joči nam tolažba.“

Tak moli na risalsko nedelo dūhovnik pri sv. meši, — i opravičeno: On je oča sirot, On je svetlost naših src, On je naš milostiven tolažiteo v bridkosti i zavrženosti. On je naša zmožna pomoč v borbi življenja, On naš mir naša hladna senca, naš odjčeni den!

Da, „presveti naša srca“, pravi pesem, ar brez svetlobe svetoga Dūha kama bi prišeo človek? Apoštolje so pred prihodom svetoga Dūha bili bojzljivi i včas, kak je ta „Svetloba“ napunila njihova srca, so postali batrivni i so včas prvi den trijezero dūš pridobili nebeskoj domovini.

Po svetlobi svetoga Dūha je postao sv. Paveo goreči apostol, ki je prle prekl njao križ i preganjao kršćenike. Zgodilo se je naimre, da kda je raskačen jahao proti Damaski z namenom, da tam spolovi kršćenike i je zvezane pripela v Jeruzalem, ga je naednok velika bliščeča svetloba obdala, od štere je Šaul oslepjeni spadno na zemlo, svojega konja, pa je iz nevidljivih vūst te reči čito: „Šaul, Šaul! zakaj me preganjaš?“ — Ta svetloba je bila svetloba milosti svetoga Dūha, štera ga je predramila iz grešnoga spanja i ga v apoštola spremenila.

Svetlobe svetoga Dūha smo se vsi vdeležili. Pri sv. krsti smo se znova rodili z vode i Dūha svetoga. O da bi bar ohranili to dobleno svetlobo milosti svetoga Dūha! „Brez tvoje svetlosti nema nikaj človek, samo greh! Zato pa podeli tvojim slugom, ki v tebe zavūpajo sedmero svojih darov.“ To je molitev Materecerkve, to je njeni navuk:

Če ščemo hoditi po vozkih vratnicaj jakostne poti, smo potrebni pomoči svetoga Dūha, potrebūjemo sedem darov milosti svetoga Dūha. Potrebūjemo dar modrosti, razumnosti, znanosti, dar dobrega tanača, dūhovne moči, pobožnosti i bogabojznosti. Za te dare prosimo sv. Dūha v risaoskoj osmini, da se spopolnimo žnjimi. Bogoslav.

Najsvetejše Ime Jezušovo.

V. — VI.

Ljūbeznivost Jezušovoga presvetoga imena nam odkrivajo tisti sladki i zvišeni naslovi, štere nosi to ime po rečaj samoga Boga, ki nam je odkriva v svojem pismi: Glejmo je!

„Znan je Bog v Judeji, veliko je njegovo ime v Izraeli! (Ps. 75. — 2.) Veliko je ime „Jezuš“! Kda čūješ i spregovoriš to ime, premisli, ka si ne samo nekaj velikoga čūla dūša, najvekšo reč si čūla, ime najvekšega, vsegamogočnoga Boga!

„Vodo bodete z veseljom zajimali z stūdenecov Zveličitelovih i tisti den te pravili: Hvalite Gospoda i zazavajte njegovo ime: oznanūjte med narodi njegova dela; spominjajte se, da je njegovo ime zvišeno.“ (Is. 12.—3.) Stūdenec je Jezušovo ime i to visiki, zvišeni stūdenec, šteri ma visoke, gorzdignjene oseke, ka dosta vode more držati, dosta žive vode, štera veselje, večno veselje rodi!

„Gospod, naš Gospod, kak čūdovitno je tvoje ime po vsoj zemlji!“ (Ps. 8.—2.) Čūdovitno je Jezušovo ime! Zakaj, — ščeš znati dūšica! Zato je čūdovito, ka je tak visiko, tak zvišeno, pa vendar vsaki, to najmenše dete je tūdi more dosegnoti i si zajeti iz toga stūdenca žive vode za večno življenje. Poniznost Jezušova je tista čūdovitnost, štera se skriva v njegovom presvetom imeni.

„Rešenje je poslao svojem i ljudstvi, svojo zavezo je naredo za večno: Sveto i strašno je njegovo ime.“ (Ps. 110.—9.)

Sveto je Jezušovo ime zato, ka je posvetilo celi svet i strašno zato, ka ki nešče sprejeti toga posvečenja, tisti bo čūto strašno kaštigo toga svetoga imena. To ime je najmre ne samo Odrešenikovo ime, nego tūdi Sodnikovo ime. Zato se nam naznanja, ka pred tem imenom se more naniziti vsako koleno: „Da se v imeni Jezušovom vsako koleno pripogne teh, ki so v nebesaj, na zemlji i pod zemljov“. (Philip. II. 10)

„Hvalite Gospoda, ka je dober, prepevajte njegovo ime, ka je sladko.“ (Ps. 134. 3.)

Tak! Tak! Prepevajmo tomi sladkomi imeni i njemi slūžimo z veselim srcom. Dober je Jezuš i sladek je. Celoga sveta vsa sladkoča neje tak velika kak samo kapljica Jezušovoga imena. Zato pa doni tak .navdūšeno z naših grī prelepa pesem: O Jezuš sladki moj spomin! Sladko je Jezušovo ime i ta sladkoča ne ostane na ednom mesti, ta sladkoča se razleva i ide vsikdar dale i dale i je zato vsikdar več. Jezušovo ime je najmre olje, ki se razleva: „Tvoje ime je razležano olje.“ (Vis. Pes. I. 2.) (Dale.)

Matere junakov.

To leto so kitajski roparje po dugih mokaj vmorili dva misijonara: püšpeka Alojzija Versiglio (Versiljo) i misijonara Kalista Karavario oba salezijanca i vredna sina Bl. Don Boska.

Gda je oča misijonara Karavario zvedo, ka je mro njegov sin, je pravo svojoj tovarišici: „Najni Kalist je že v nebesaj . . . Bogi sva ga zročila i On ga je k sebi vzeo: naj bo blagoslovljena njegova sveta vola.“ Mati pokojnoga Kalista se je pa obrnola proti misijonari Bragi, šteri je prišeo da potrošta žalostne stariše i je pravila: „Jaz ščem naprej ostati mati misijonara: to je dika i veselje moje. Mam deco i jo ljubim iz dna svoje duše, a moram čütiti to, ka sem šče mati misijonara! Vi, dragi gospod Bragar, nemate matere: bodite vi namestnik mojega sina. Od zdaj naprej bom od Vas pričaküvala vsakši mesec pismo, ki me bo razveseljevalo, ki bo življenje moje. Pišite mi, kak mi je pisao moj Kalist. Od njega sem jaz nigdar ne čakala penez, ali kakše drüge pomoči, čakala sem samo veselje, štero povzoči materi sin apoštol, ki se je popunoma posveto düšam.“

Naša sveta katoličanska vera je zmožna vzgojiti tak plemenite matere.

Življenjepis Chambon Marije Marte, laične sestree reda Marijinoga obiskavanja.

XIV.

Žele našega Gospoda.

* Pri malih jagodaj smo etak molile: „Moj Jezuš, po zasluženi tvojih svetih ran odpüsti nam i smilüj se nam!“ (300 dnevni odpüstek.)

Pri debelih jagodaj smo etak molile: „Večni Oča, jaz ti darüjem rane našega Gospoda Jezuša Kristuša, da ozdravijo rane naše duše.“ (300 dnevni odpüstek.)

Na dvoje zadnje zdihavanje nas je sam Gospod Jezuš navčo i k tema je prikapčo svoje bogato obećanje. Te odpüstke je v začetki mogo dobiti samo te samostan reda obiskavanja, sledkar jih je pa za vse vernike dala Cerkev. (L. 1924. jan. 14.)

Naprejpostavljeni so meli precu poteškoč pri vpelavanju molitve toga čisla; kak nekda v Parayi (kde je Jezuš odkrio svoje presveto Srce) tak tüdi tü je nastalo veliko nasprotstvo zavolo premočnoga držanja pravil. Naša redovna mati i laična sestra sta zatogavolo vnogo trpele. Gospod jihve je pa batrivao: „Hči moja, Bog deli toti svoje milošče, a ne brezi poteškoč, posebno če je guč od toga, ka se mora moja volja spuniti . . . Moje rane so vajine; vrag je zgübo teh vrednost, zato divja proti vama . . . Ali na kem vekše nasprotstvo i na kem vekši zadržek naletita, tem obilnejša bo milošča.“

Ne bojta se ničesa, skoz teh zadržkov morate priti; to je prava lübezen. Ki vaj podpira, se ne bo nikdar omajao: jaz vaj podpiram, ali potrebüjem to trpljenje. Oča Bog je držao kljüč v roki i se je etak protivio: „Če ne včinita, ka želem, zaprem pred vama te vretine i je drüгим odprem.“

Z potrplivostjov združena odločnost dveh mater, Terezije Eugenije i Marije Aleksise je vendar vdomačila to pobožnost, štera itak neje teška. — Jezuš jihve je očividno podpirao.

Proti toj pobožnosti je nastala posebno nekša sestra, ki je vživala za volo svoje modrosti i presojenosti veliki ugled. Ništerni den se njoj približa laična sestra i njej prinese glas od Vučitelja; od takših reči njej začne gučati, štere so dozdaj bile popolnoma skrite, za štere je znala samo ona i dober Bog i od šterih ona dozdaj z nikim neje gučala. Zato je te reči sestra Marta Marija samo od ljubljenoga Boga mogla zvediti . . . Pod takšim dokazom se je vdala sestra i dozdajšnje zamüdo je štela s tem popraviti, ka je dala napraviti slike od svetih ran i je na te način razširjala njihovo častenje. (Dale.)

Od „Doma sv. Frančiška“.

Tolažba za darovnike.

Za vse darovnike žive i pokojne i v teh namene se služi vsaki tjeden edna sveta meša od listimao, kak se je začelo nabirati na Dom i se bo služila v Domi stalno naprej kak večna meša do konca sveta. To je na leto 52 svetih meš do konca sveta!

Dve večnivi svetivi meši je dobo Dom. Pokojni Tomec Jürij, trgovec v Črensovcik je zročo na cerkev v Črensovcih dar. Njegova dovica gospa Tomec rojena Rožman Ana je dala 2000 D. na cerkev. Za dare so se zahvalili g. plebanoš Čačić Jožef. Pokojni je pa v testamenti dofočo tüdi dve večnivi meši za sebe, ki naj bi se služile v Črensovcih. Ar pa ta fara ma predosta svetih meš, da ne zadolejo ni trije dühovniki je opravljati, zato g. Čačić večnih meš neso mogli sprejeti. Priporočali so pa na püšpekijo, naj se opita Dom sv. Frančiška, morebiti bi te sprejeo svete meše. I odbor je naznano cerkvenoj oblasti i sodniji, da sprejme dve večnivi svetivi meši, šterivi ta se vsako leto služile do konca sveta za pokojnoga Tomec Jürja v cerkvi v Črensovcih. Kda se pa dozida Dom, v tom. Milostiven gospod hercegpüšpek, naš apoštolski administrator pa so določili za edno večno mešo 2000 Din.

Dari zahvalnosti. Poklonili so se sledeći dari zahvalnosti v Din.: N. Srednja Bistrica v zahvalo, ka njoj je stvar ozdravela 50, N. D. Bistrica v zahvalo, ka njej je stvar občuvana 10, N. Odranci v zahvalo za ozdravljenje 10, Antolin Štefan z Odranec v zahvalo za zboljšanje zdravja 25, Dorenčec Treza z Trnja v zahvalo ka njej je roka brez operacije ozdravela 20, Kreslin Aga z G. Bistrice v zahvalo, ka njej je sin srečno napravo izpit 20, Cigan Marija iz Sr. Bistrice v zahvalo, ka njej je odvrnje-na velika nesreča i njej je podeljen veliki blagoslov 100, iz Amerike v zahvalo za nezaj dobljeno blago i naj se njemi posluhne prošnja i se povrne düša, za štere prosi, eden dolar = 56 Din.

Prošnje dari. N. Odranci darüje 10 Din. na Dom i prosi po sv. Frančiški od sv. Družine mir. Pripomnimo, da vsaki tjeden služimo edno

sveto mešo za vse namene darovnikov; tak za vse, ka prosijo i tudi v zahvalo za njihovo zahvalo, pa za njihove žive i pokojne, za vse kak pač majo namen.

Dari za pokojne. Za pokojne: Matjašec Marka od Lipe 30, Godina Marka, Frater Ano Baro i Nerad Oršo z D. Bistrice je darüvano 30 D.

Bogati dar na senji. Na Križovo senje sta nabrale Plej Kata i Žižek Kata v Črensovcih 268 Din. 50 par. O da bi si na drugih senjay tudi što zmislo na nas!

Novi črepi i kamni. Plej Jožef z Črensovec je plačao eden črep, Š. Kolenko iz inostranstva pa eden kamen. Što je te Kolenko i kde je, ešče ne prišo, odgovor. Vsaki je dao 650 D. Žerdin Štefan z Žižkov je küpo tudi kamen i poslao prvo rato iz Kanade 300 Din.

Dare smo dobili iz sledećih obćin: Žižki, G. Bistrica, Sr. Bistrica, D. Bistrica, Črensovci, Lipa, Kojnšček, Odranci, Berkovci, Ižekovci, Trnje, V. Polana, Lipovci, Gederovci, Vidonci, D. Slaveći, Hotiza, Beltinci, Lutverci, Maribor.

Na tabljaj Marijinoga Lista obširno popisano, što je dao, ka je dao, što je nabirao i keliko nabrao. — Vsem povrni smileno Srce Jezušovo vsaki trüd i vsaki dar! ODBOR.

Bodi popolen.

Sveta Angela Foliguanska je mela ednok nekšo prikazen. V prikazni je vidila kak Gospod skažuje lübezen svojim slüžabnikom, nešternim v menšoj meri. Pitala je Gospoda, ka je tomi vzrok, pa njoj je Gospod odvrno: „Jaz zovem vse k sebi, samo ka vsi nešćejo k meni priti, ar je pot do mene puna trnja. Tiste, šteri pridejo, pogostim pri svojem stoli, ka z menom obedüjejo i z moje kupice pijejo. Itak se ne dopadne vsem moj obed i pijača z mojega keliha, ar moja jed ne dopadne občütkom i ar je pijača z mojega keliha puna bridkosti. Tisti pa, šteri so stalni z menom v trüdaj, so mi najmilejši.“ Kda je svetnica to čüla, jo je obvezela velka i stalna želja po zatajüvanji. Vnogo je mela sledi pretrpeti od svojih sester i domaćih, pa je v tom občütila vekše veselje i tolažbo, kak kakši posveten človek v najvećšem vživanji toga sveta.

Molitev: Ka bi mi naj bilo sladkejše moj Zveličiteo, kak po trnjavoj poti toga življenja pašćiti se k Tebi! Vse križe i nevole življenja želem srćno vzeti na svoje rame i meti pred očmi samo Tvoje dopadenje. Slediti ti želem prek strmin i ravnin, ka si ednok na veke počinem v Tvojem Srci.

Ruska boljševiška vlada je zapovedala, da mora uradna tiskarna imena: Jezus, Kristus, Bog, kak tudi imena svetnikov tiskati z malov zaćetnicov. Pač pa mora z velikov zaćetnicov tiskati imena poganskih bogov i ešče Mohameda i Mojzesa zraven. Toga slednjega pač zato, ka majo tam židovje glavno reć. Dugo je mislimo ne bomo već meli, ar so s tem zaćeli. Bog z nebes se njim smeje, zato ka vse na niti drži.

Sovjeti mislijo odpraviti cirilico. Ne zato, ar je ostalomi sveti tüja, nego zato ar je delo svetoga Cirila. Če bi jo bio vrag iznašo, bi njim bila gotovo nedotekljiva.

J. KOHTLA

Turnišče. Dobili smo sledeči dopis: Vlč. i dragi g. urednik Marijinoga lista!

V Törnišči smo meli mali misijon, eli dühovne vaje, kak sta nam pravila našiva dragiva pospoda predgara. Pomislite samo v razburkanom Törnišči kaj takšega! V toj nemernoj cerkvi je vladala takša tišina, takši mer i takša pazlivost kak v-kákšem kloštri. Pa kak nebi? Čüli smo reč božo iz vüst naših domačinov, naših rojakov. Tak vam je šla do srca, ka ne forma. Včasi je bila nikelko ostra, ali pa lahko povem jako ostra. Pa vsakši je pravo, ka so istino povedali, ka smo toga vredni. Včasi je pa reč boža bila jako sladka, tak ka je ne bilo moškoga, ki si nebi brisao skuznatih oči.

Spovedarnice so bile oblegano od ranoga jütra pa do kesnoga večera. Jas bar nevem, kak so gospodje mogli to vözdržati. Pomislite g. Kleklin, zajtra so že pred petov vörov bili v spovedarnicaj, večer pa so pa tüdi prek devete vöre spovedavali. Lüdje so se pa tüdi prek 9 vöre spovedavali. Lüdje so pa tüdi po trikrat mogli iti, pa so komaj v red prišli.

Na cvetno nedelo smo bili vsi pri svetom prečiščavanji, popoldne je pa bila zadnja predga, misijonski blagoslov ino prošecija.

Tak se mi vidi, kak či bi bilo vse prerojeno v našoj fari naj bo to staro ali mlado. Bog nas ešče zato li rad ma pa naša Draga Matí Marija pod logom. Tak lepi vüzem sta nam spravila, ka smo si to ne mislili. Naj molijo, ka to veselje ostane pri nas i ka šče nam vekše pride. Njim tüdi žele zaistino vesele vüzemske svetke.

Törnišče, 17. 4. 1930.

Stari čitateo M. Lista iz Törnišča.

(Iz srca želemo i se vüpamo, ka tak bo. Marija bö zmagala, samo prositi se more. Marijinoga Lista 25 letnica bo Vam po Mariji mir prinesla, vüpajte se. Vr.)

Beltinci. Moške dühovne vaje! Moški so se tü zavedali svoje dužnosti. Prišli so v popolnom številí. Delo jih je ne zadržalo. Prišli so tüdi takši, ki so cerkvi že dugo ne vidili odznotra. Prihajali so na radost i i začüdenje vnogih i celo sami so drüge navdüševali. Vidilo se je, ka je prst boži poleg. Človek skoro ne bi vervao, ka je pri naših moškaj to mogoče. Bilo je mogoče pri moškaj iz beltinske fare.

V štiraj dnevaj so vsi vred spravili svoje duše. Poleg voditelja duhovnih vaj i poleg domačih gospodov so prišli pomagat spovedavat gospodje iz Veržeja pa z M. Sobote i hvala Bogi za vse je bilo zadosta dela.

Angelski stol je bio oblegan vsakši den. Bilo je zaistino genljivo viditi telko moškov prihajati i odhajati od božega stola. Kak veselo so žarele njihove oči. Da bi lubi Jezuš, ki je tak dober i tak bogat, le ostao v njūvih dušaj i bio njihov voditeo, njihov pomočnik i njihov trošt! Vūpamo, ka v nogi iz med njih Ga bodo nagosci obiskali i se z Njim okreplili, da bodo mogli z veseljom vršiti to, ka so med temi zlatimi dnevi čūli i velkodūšno obečali.

— Hvala Mariji, ka 25 letnica Marijinoga Lista tak lepe sade rodi. O da bi se ponovila cela Slovenska Krajina. —

Slovesna tridnevnicā Bl. Don Boska v M. Soboti. Od 25. do 29. maja so se v veličastnoj sobočkoj cerkvi vršile duhovne vaje i prva tridnevnicā na čast velkoga lūbitela mladine Bl. Don Boska. Obširen opis priobčimo v prihodnoj številki Marijinoga lista.

Veliki evharistični kongres za katoličane iz cele naše države bo v dneħ od 14—17. avgusta v Zagrebi. Za omenjeni kongres, ki bo edna najveličastnejših manifestacij katoličanstva v našoj državi, se vršijo širom države velikanske priprave. V svrħo organizacije katoličanskih šeregov za vdeležbo pri veličastnoj prireditvi jugoslovanskih katoličanov so se po posameznih pušpekijaj osnovali odbori, ki skrbijo za agitacijo i za priprave zo kongres. Omenjenoga kongresa se bodo vdeležili katoličanci iz celoga sveta; posebno veliko zanimanje je že zdaj opažati v bratskoj čehoslovaškoj republici i pa med amerikanskimi katoličanci, Jugoslovani.

Tūdi mi Slovenci iz Slov. Krajine se bomo z ostalimi brati Slovenci popaščili v lepi Zagreb počastit Kristušā, večnoga kralja. Že zdaj se veselimo i pripravljajmo na te dneve! Delajmo na to, da bo nas kem več!
— Bog z nami! —

V Ljubljani bo v dnevaj od 7—12. sept. 1930. VII. mednarodni akademski misijonski kongres, ki bo jako velike važnosti za napredek misijonskoga dela. Zbrali se bodo profesorje i akademiki, katoličanci, iz celega kat. sveta, da bodo prebraljali važna misijonska pitanja znanstvenoga stališča. Pa tūdi priprostim ljudem bo posvečena nedelja, kda se bodo vršila razna slovesna predavanja v slov. jeziki i razne slovesnosti! Pri toj priliki bodo priredili tūdi veliko misijonsko razstavo, ki bo ob priliki velesejma odprta na velesejmskih prostoraj. Pa tudi misijonski film bomo lahko vidli! — Pričakūje se veliko obiskovalcov! Čūjemo, da pridejo celo neki pušpek iz Kalkute, iz Indije! Tūjincov bo pač vnoĝo! — To bo pali dokaz lepe edinosti Sv. Cerkve! Ves kongres bo posvečen spomini 100 letnici othoda našega slovenskega misijonara Barage v Ameriko!

Iz Kitajske nam sporoča neki misijonar, da so roparje vmorili na misijonskom potūvanji že drugoga pušpeka Versiglie-a na jako sirov način. Najprle so ga oropali, ga zbili do nezavesti, oskrunili, nato ga pa strelili z njegovim sprevodnikom vred. Ostalo sprevodništvo so pa odegнали. Dugo ne so mogli zvedeti podrobnosti od njegove usmrtitve. Pri pokopni svečanostih je bilo 30 duhovnikov, kantonski pušpek i trije apoštolski vikarje. Za duhovščinov je šlo kantonsko vojaštvo, mestni mandarini i zastopniki vlade. Med duhovniki je bilo zastopanih 12 držav, — ka nam jako lepo kaže edinost Sv. Cerkve.

Svete hoštije v robci. Kda so boljševiki zaprli i zapečatili katoličansko cerkev v Petrogradi, se je dogodo pretresljiv prizor. Vojaki so v stolnoj cerkvi plenili i razbijali vse premične predmete. Vlomili so vratca tabernaklja i iz njega vzeli ciborij s sv. hoštijami. — V cerkvi je bila pobožna žena, ki je glasno kričala, naj nikak ne delajo tako bogokletno. Poveljnik vojaškoga oddelka njoj je zakričao: „Nikaj mi ne kriči i se ne boj. Če hočeš Najsvetejše, ti ga pa damo“ i je hoštije iz ciborija vsipao v beli robec, ki ga je žena podstavila. Žena je hoštije pobožno nesla z cerkve k duhovniki. Vojaki pa so dale razbijali i plenili oltare.

Pretresljivi joč. V Humaniji so boljševiški vojaki vdrl i v katoličansko cerkev, kda je bila puna vernikov, ki so molili. Pobožni verniki so vojake prosili, naj še toliko počakajo, da bodo spepevali litanije Matere božje. Vojaški poveljnik je prošnjo poslušno. Kda so verniki po litanijah odpevali Marijino molitev „Pod tvojo obrambo“ se je po cerkvi razlego takši joč, da so vojaki bežali iz cerkve, ar ne so mogli prenesti pretresljivoga prizora. Samo potem, kda so verniki končali molitve i šli iz cerkve, so se vojaki vrnoli i zapečatili cerkev.

Proti preganjanju katoličanov v Rusiji so nastopili pred vsem Sv. Oča, z njimi pa ves katoličanski svet. Znano pa je že, da so proti preganjanju nastopili tudi drugoverci razni narodov i držav! Tudi pri nas v Sloveniji so se vršila velika i lepa protestna zborovanja v Beogradi, Zagrebi i Ljubljani! Vidle i slišale so se genjive i pretresljive stvari. Spravišč se je povsod vdeležilo ogromno ljudi!

Kak se čuje ta zborovanja, i vnoge molitve ne so bile zaman! Sporočajo nam, da so na Vüzem v Moskvi zvonovje ravno tak vabili k službi božoj kak negda.

Zavladao je nenavaden mir! Vidi se, da so se boljševiki prestrašili, ar njim ide že itak prec i trdo. Den ze dnevom čujemo od novih neuspeh i od nezadovolnosti. Oni obračajo, Bog pa obrne! — To vala ne samo za posameznika nego tudi za velike narode kak so Rusi! Prišeo bo čas, kda bo zavladao pali popolen mir i blagoslov v Rusiji! Molimo tudi mi, da se to vresniči! Bog daj!

Radio v misijonskoj službi. Amerikanski frančiškani so pred par leti na Kitajskom prevzeli lastni misijonski vikarijat ali pušpekijo, v provinciji vzhodnoj Hupe. Da bi mogli uspešnej vršiti svoj vzvišeni apostolat, so zasnüvali načrt, kak bi mogli izrabiti radio. V te namen so stopili v dogovor s Crosleyevov radio Korporacijov v Cincimati, štera njim bo na glavnoj misijonskoj postaji v Wuchangi inštalirala krajevno radio postajo za celi vikarijat. Ta bo v zvezl z glavnoj radio postajov. Kda se njim posreči pridobiti toga modernoga zaveznika, njim bo misijonsko delo jako olejšano i z ednim vnogo hasnovitejše.

Francoski duhovniki so se začeli poslužavati avtomobila na svojih dušnopastirskih potih. Potreba jih je k tomi prisilila. Zavolo pomenkanja duhovščine more večina oskrbavati po dve, tri, štiri do pet far.

*

Znano je nam že, da so tudi že zrakoplovi v misijonskoj službi. V Nemčiji obstoja nekša družba, štera skrbi za katoličanske misijone v Afriki i pri tom deli njej pred vsem pomagajo zrakoplovi. Vidimo, da prihajajo pri misijonskom delu vsa moderna prometna sredstvo v poštev. Tak je prav! — Vse je od Boga, naj zato Bogi služ i!